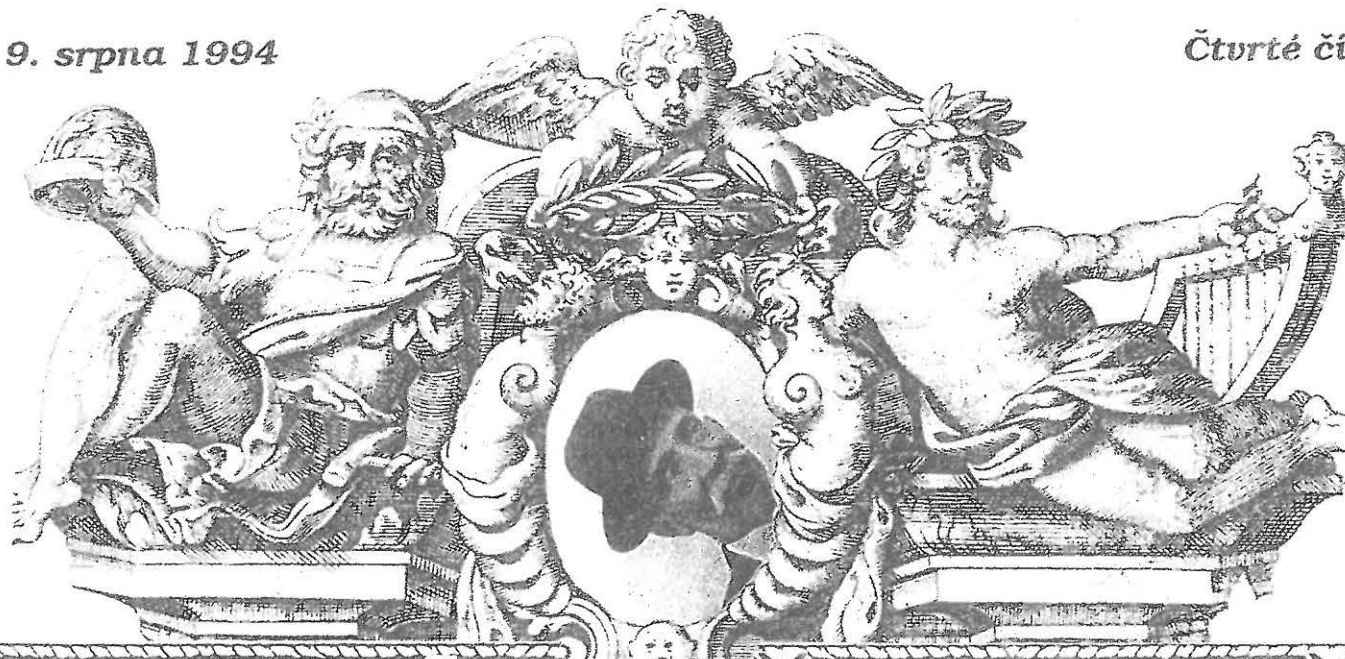

KRAL ŠUMAŘ

Původně Ježeček Kamzíček.

První samostatný samizdatový zpravodaj Jiráskova Hronova.

(Letos i mluví.)

Založeno 1993.

"FILM, FILM, volal jsem na Jana Vedrala, aby si nemyslel, že jsem pobuda...."

EXLUSIVNÍ ROZHOVOR S TODOREM DIMITREVEM
/vpravo s dýní/ ČTĚTE UVNITŘ LISTU.

REALISMUS JAKO TÉMA?

Divadélko Jen tak vždycky vytáhne nějaký dramaturgický trháč. Před dvěma lety to bylo Děvčátko z předněstří pod názvem Amorem střelení, teď Aškenazyho C. K. státní ženich /**Cípakování aneb Vteřinu ticha, prosím!**/ - text z doby před více než třiceti lety, kdy pomalu končila povinnost psát o těžkém probíjení socialismu v hornickém, zemědělském a jiném pracovním prostředí a do módy se dostaly odvážné satirické šlehy. Vratislav Blažek, Ludvík Aškenazy, do jisté míry Pavel Kohout a další - odvážně pojmenovávali nešvary tehdejší společnosti. Úporně se však drželi v dovozené rovině komunální satiry a podstatu problému se ani nepokoušeli pojmenovat. Tyto texty mají jistě svou hodnotu, ale pouze v kontextu doby, v níž vznikly. Z dnešního hlediska jsou bezcenné, byť by byly sebezajímavější ve stavbě či v jazyku - povětšinou jsou však i v těchto attributech zastaralé. Inscenátor si to nemusí při čtení uvědomit, ale při realizaci na jevišti text tohoto druhu nutně musí zradit.

To se stalo i v inscenaci Divadélka Jen tak. Dlouhé nudné pasáže, na jejichž konci je zcela obecné sdělení, že lhat se nemá. Nedalo by se to - pokud už má soubor nutkání tento poznatek zveřejnit - říci v kratším čase?

Za samostatný rozbor by pak stál text v programové příručce, který je jistě dilem dramaturgyně a režisérky M. Kotisové.

"Základním tématem hry je jakýsi poetický realismus." - Jak se jakýkoliv realismus může stát TÉMATEM hry? Jak? Vysvětlíte mi to, prosím.

Radka Prchalová

Petra Lébla představení již tradičně nebavilo, ale ocenil herecké výkony: "Jsou to kultivovaní lidé, kteří velice dobře mluví. Konečně se v nějakém souboru pracuje s hlasem a řečí. Slečna Kateřina Hyková /předloni smutně proslulá v tzv. Botově aféře/ je jasný komický talent, stejně tak pan Petr Prokop.

Názorový rozkol vypukl včera vpoledne také v redakce Krále Šumaře. Jedna třetina, která shledla v náhradním termínu inscenaci Námľuv, vyslovila s představením absolutní souhlas a žádala odstoupení redaktorů, kteří Námľuvy předešlým kritizovali. Proto vyjde zítra k Námľuvám delší materiál.

Zase už mi něco vadí

Dva roky uběhly od chvíle, kdy na JH vystoupilo DIVADÉLKO JEN TAK z Karlových Varů s inscenací Amorem střelení. Tentokrát karlovarští přivezli opět svou autorskou úpravu hry Ludvíka Aškenázyho C.k. státní ženich pod titulem Cípakování. A jako by to bylo včera, sotva pár minut po začátku už mnou probíhaly navlas stejné pochyby, které provázely minulé představení. Není divu, nic se nezměnilo. "Děti" Majky Kotisové prokazují stejně dobrou /v několika případech i zřetelně lepší/ řemeslnou připravenost - dobře mluví /až na Císaře Maxmiliána, kterému by neškodilo ubrat na ležérní artikulaci/, suverénně se pohybují, zpívají /co si patrně samy složily/, dokonce navazují bez problémů komunikaci s hledištěm i na půdě "zakletého" Jiráskova divadla, to, co provozují, je zjevně baví a s gusem přijímají i oplácejí ohlas z hlediště. Takže je snad všechno v pořádku. Nebo ne? Co ti na tom, proboha, už zase vadí?

Vadí mi jistá sterilnost celé té produkce, vadí mi gesta a mimika jak z příručky, vadí mi, že to celé připomíná dobře okoukanou kopii dospěláckého představení kamenného divadla, ne-li televizní inscenace. Prof. Ivan Vyskočil to před dvěma lety nazval interpretačním herectvím, které na rozdíl od autorského či chcete-li inspirovaného herectví napodobuje na různé úrovni zdátosti postupy a techniku konvencí posvěcených vzorů. Jsou tu malé Jiřiny Bohdalové, Gabriely Vránové, Jaromírové Hanzlíkové a dosadte si sami. Ne, nechci křivdit. Jsou tu i osobnosti jako je Kateřina Hyková, která sklídila zaslouženou chválu už před dvěma lety. Ale i ona jako by se častěji uchýlovala k osvědčeným, byť možná už svým vlastním gestům.

A proto mě to nepotěšilo. Stejně jako předloni jsem pocítovala rozpaky a ptala se, v čem je tohle divadlo vlastně mladé a autorské.

Radka Hrdinová

CO NOVÉHO ZA ŘEKOU

Do Hronova včera dorazila herečka Eliška Balzerová s humanitární pomocí Brejchovy revizní skupiny. Pomoc má posloužit raněným nebo jinak poškozeným redaktorům oficiálního hronovského Zpravodaje, jehož úroveň v posledních dnech polekala pražské i hronovské pozorovatele a některé obyvatele Hronova a Broumova. Pokud se některým redaktorům podaří vymanit z područí státem dotovaného Zpravodaje, mohou vyhledat pomoc, která je uskladněna v hotelu Radnice. Pomoc obsahuje teplé deky, prášky, v akutních případech je připravena pomocí radou nebo zkušenostmi osobně Eliška Balzerová.

Včera večer, přestože už měli po práci, museli pracovníci monitorovacího střediska znovu do práce. Dozvěděli se totiž, že starosta Hronova ing. M. Houštěk a dr. M. Strotzer něco nesou v koberci přes náměstí. V monitorovacím středisku hrklo: že by? Celý den totiž pátrali po pravých důvodech nepřítomnosti pražského divadelního profesora Ivana Vyskočila. V instituci vládla plná pohotovost. Brejchova výjezdová skupina hned odpoledne vyjela po výpadovce na Hradec v domněnku, že dorazí do Hronova do uzávěrky dnešního čísla, aby nám řekli, že nic nezjistili. Cestou volali paní Vyskočilové, jestli něco neví, volali také na DAMU - tam o něm ale rozhodně nic nevěděli a pak někoho napadlo zajet za Vyskočilem na chalupu.

Ivan Vyskočil byl skutečně na chalupě a zavařoval rybíz. Brejchovci tím pádem uzavřeli další část napínavého případu, mladého, vtipného a veselého vyšetřování. Do popředí se tak dostává otázka, co to vlekli starosta Houštěk s doktorem Strotzerem po Hronově v koberci.

JEZEČEK KAMZÍČEK

Vlastimil O., zasloužilý člen SČDO, se nám opět ozval ze zapadlých bulharských hor. Původně jsme doufali, že bude do Hronova doprovázet doprovázet svého přítele Todora Dimitreva, s nímž nedávno uzavřel na vrcholu Čengelčal /2709 m n. m./ pokrevní bratrství. Vlastimil se však nemůže odtrhnout od svých horalů-divadelníků. Přijede, až Svaz bulharských divadelních ochotníků /SBDO/ bude mít nejméně 25 členů.

A NÁSLEDKY?

Pořádání amatérských divadelních akcí v náročném horském terénu vyžaduje bezpodmínečné dodržování základních bezpečnostních opatření. Je třeba dbát na výběr účastníků skupiny, jejich morální, fyzickou i technickou zdatnost /artikulace/, výběr trasy a stanovení vhodného termínu akce. Pokud jde o termín, nejsou vhodné měsíce prosinec až únor.

Ideální je druhá polovina března a duben /noremní dny/, i když v nižších polohách už není sníh, ale větším skupinám nehrozí zas tak velké lavinové nebezpečí. Zejména konec dubna je vhodný pro větší davové scény. Problém je s vybavením pro inscenace v náročném horském terénu. Členové SBDO se vydávají na hřebeny obvykle vybaveni dobrou, pevnou obuví s vibramem, která umožňuje bezpečný pohyb ve všech zánrech. Používají kratší lyže s automaty, které jim umožňují snadné zafixování paty při využívání folklórních tanečních prvků /tzv. cifrování/. To, želbohu, u nás není dosud ke koupi. Nezbytným doplňkem k této výzbroji jsou tulení pasy. Klasické vosky západní výroby se v bulharském

terénu neosvědčily. Vhodnou výzbrojí do hřebenových partií jsou alespoň dva cepíny na soubor a jedno lano, dále mačky /Cats/, nebo alespoň nesmeky /viz V. K. Klicpera/. Životně důležité jsou sluneční brýle chránící oko i z boku, vhodné jsou bílé plátěné kukly, sahající až přes krk /typ kat Mydlář, pro ženy Katynka z Heilbronnu/. Jarní slunce je zde, v těchto výškách nemilosrdné a záněty spojivek a spáleniny jsou bolestivé. Co se vysloveně nehodí pro pohyb ve zdejších horách, jsou oblíbené divadelní kostýmy z hladkých šustákovin a silonů. Při pádu na prudkých svazích není naděje na zastavení na tvrdém jarním sněhu, a tak může nedobrovolná jízda končit až hluboko v údolí. A následky?

Zbytky románu Srnění jsou stále v lesích u Zbečnicku. Obáváme se, že co nestačily způsobit malé tlamičky srn, které si příběh mladé divadelnice přivlastnily, dokonal noční déšť. Přesto se pokoušíme o záchranu, jsme však již všichni pokousáni ostrými srnčími zoubky. Proto i dnes přinášíme pokračování vzpomínek Larisy Solncevy.

Během svého prvního pobytu v Československu jsem se snažila setkat s co nejvíce divadelníky, vyptávala jsem se na kdeco, zapisovala si spoustu biografických údajů. Byla jsem z Moskvy, měla jsem cop a dneska chápu, že jsem musela působit dost kuriosně a podezřele.

Rozhodně jsem se chtěla setkat s Janem Werichem. Ministerstvo kultury mi zajistilo doprovod jakési paní. Když jsme spolu dorazily na Kampu, povídám jí "nashledanou" - úplně spontánně, prostě jsem si říkala, k čemu by mi byla, že ano? Nezbylo jí než odejít. Otevřely se dveře, Werich stál na prahu: "Jak to, že jste sama?"

"A s kým mám být?"

"Ale oni chtějí slyšet, co si povídáme."

"A proč? Vám je to zapotřebí?"

On se na mne tak kouk a povídá: "Vy jste ze Sovětského svazu?"

"Ano."

"Divná věc."

S Werichem se mi podařilo navázat opravdový lidský kontakt. Vím, že o mně vyprávěl tuhle historku: Přišla ke mně jedna sovětská žena s copem kolem hlavy a zeptala se mě: "Co je to Josef Kajetán Tyl?" Já povídám: "Sračka." Pak odjela na tylovskou přehlídku do Plzně. Když jsem ji potom potkal na festivalu v Karlových Varech, zeptal jsem se jí: "Tak co je to Josef Kajetán Tyl?" A ona povídá: "Sračka." Opravdu jsem se tehdy s Jaroslavem Průchou zúčastnila přehlídky k stému výročí úmrtí J.K.Tyla a bylo tam opravdu málo dobrých inscenací - byla to až překvapivá nuda - pointu si ale Werich samozřejmě vymyslel sám.

Na filmový festival do Karlových Varů jsem se dostala s Radovanem Lukavským a Josefem Svobodou, s nimiž jsem se tehdy také spřátelila. Když připočtu všechna setkání a přátelství s divadelníky z Bratislavy, zpečetěná během zájezdu Slovenského národního divadla do Košic, mohu i teď, z odstupu zopakovat závěr, který jsem učinila ve své knížce Po divadelním Československu /Moskva, 1958/: Celý svůj první pobyt u vás jsem prožívala jako člověk, který jede k někomu, jehož podobu i povahu po léta detailně poznává z fotografií a dopisů, a se kterým se poprvé setká osobně. A dotýčný ho naprosto

okouzlí. Ano, bylo to opravdu tak a bylo to nesmírné štěstí.

Po mém prvním návratu z Československa jsem pro svého kamaráda Michajlova, který byl tehdy operním režisérem v Novosibirsku, přeložila libreto Janáčkovy Její pastorkyně. Jako scénografa jsem navrhla Josefa Svobodu a ten u nás tehdy poprvé po spoustě let, kdy na jevišti bylo vše jako ze života, vytvořil stylizovanou a ještě k tomu simultánní výpravu. To bylo sousto pro uměleckou radu divadla. Později mi Svoboda vyprávěl, jak šokoval vedení novosibirského divadla, když přiletěl bez makety a prohlásil, že musí nejdřív divadelní prostor vidět. Divadlo mělo gigantické rozměry a Svoboda až na místě pochopil, že musí užít kontrastní barvy. Celá inscenace /prem. 28. 6. 1958/ byla skvělá a pro nás tehdy absolutně nezvyklá: barevná škála byla redukována na barvy obilí a členové umělecké rady se Svobody tázali, je-li na Moravě vážně taková chudá příroda? Prý jim odpověděl: "Jestli jste čekali trávu a lupení, letěl jsem tisíce kilometrů zbytečně."

Tehdy jsme se také rozhodli uspořádat v Moskvě výstavu Svobodovy práce. Svoboda nám poslal padesát fotografií z inscenací s jeho výpravou, my jsme vydali katalog. Výstavu jsme instalovali - a oni ji neotvírají, proč? Ukázalo se, že nebyla zařazena do státního plánu a ÚV KSSS ji nepovolil. Já jsem o ničem nevěděla, volala jsem tam, naléhala: "Přijďte se podívat, jaká je to pěkná výstava." Byli nuceni ji otevřít. Způsobila hotovou explozi. Nevím, jak o tom bude psát naše historie, ale za sebe musím říct, že měla v dějinách našeho divadla nesmírný význam. Lidé tehdy po letech poprvé spatřili, jaké možnosti vůbec divadlo má. Otevřel se jim svět divadelní obrazivosti, stylizace, příznačné pro vaše třicátá léta, pro tvorbu Trösterovu, Frejkovu, Honzlovu atd. Ohlas výstavy byl obrovský. Do pamětní knihy kdosi vepsal: "Svoboda, Svoboda, ať žije Svoboda." - což bylo možné chápat tak i tak. Bylo to velkolepé.

Pokračování pravděpodobně přístě.

3

Výborný režisér a znalec Jana Vedrala stojí opět v Hronově a pokukuje po českých lidech, tentokrát ale ...

NAPRAVO S DÝNÍ

V pensionu Rohan se ubytoval slavný bulharský režisér TODOR DIMITREV, loňský účastník Jiráskova Hronova. Naše redakce s ním vloni podnikla dvoudílný exklusivní rozhovor, který přiblížil Dimitreva nejen jako člověka, ale zároveň jako notorického propagátora čs. amatérského divadla. V loňském roce natáčel v Čechách dvacetidílný seriál /také film/ o československém amatérském divadelním hnutí v letech 1985 - 1989. Při této práci ještě stihl Otakaru Vávrovi vyfouknout životopisný film Jan Vedral. Todor Dimitrev nyní připravuje v Hronově svůj další film - volné pokračování Jana Vedrala s pracovním názvem Jan Císař. Redakci Krále Šumaře poskytl i letos rozhovor.

KŠ: Pane Dimitreve, vaše propagační aktivity, které stopují a mapují naše nejen amatérské divadlo, jsou neuvěřitelné a patrně i nekonečné. Řekněte nám, proč vás "česká divadelní tematika" tolik zajímá?

TD: Jsem fanda do českého divadla. Vaše divadelnictví mě doslova znásilnilo. Vedralovské téma mne dlouho pronásledovalo a já jsem se domníval, že když o tom natočím film, budu mít pokoj. Bohužel se tak nestalo. Film Jan Vedral měl v Bulharsku takový úspěch, že jsem nucen natočit tzv. dvojku - volné pokračování.

KŠ: Viděl Jan Vedral váš film?

TD: Viděl a byl nadšen. Říkal mi, že o něm ještě nikdo nenatočil tak výstižný film. Škoda jen, že vaše distribuční filmy o Jana Vedrala nestojí. Jan Vedral je velmi kvalitní, jsou v něm pěkné písničky, lidé si je zpívají a některá bulharská divadla dokonce uvažují o adaptaci filmu do divadelní podoby. Slyšel jsem, že i Jan Vedral - tedy ten skutečný, živý /směje se/ - má o něco podobného zájem.

KŠ: Setkal jste se letos v Hronově s Janem Vdralem?

TD: Ano. Během zasedání Tajné ochotnické lóže. Byl u toho také Vedralův filmový představitel, americký herec Keanu Reeves.

KŠ: Podaří se získat slavného herce i pro druhé pokračování?

TD: S tím máme trochu problémy. Reeves, který hraje Vedrala, se totiž právě předevčírem setkal v Jiráskově domku a později v Tajné ochotnické lóži s Vdralem. Tato důležitá schůzka by v Janu Císařovi neměla chybět - vždyť se setkaly poprvé v životě dva naprosto vyhraněné světy: svět hollywoodského pozlátka, drog, peněz, různých těch lamet atp. se světem Městských divadel pražských a dnes už dokonce i Vinohradského divadla. Ale jak natočit takové setkání, když Reeves musí být Vedral - kdo by tedy hrál Reevese...

KŠ: Nezkusil byste třeba požádat pana Vedrala?

TD: To je vyloučené - Reeves by s tím v životě nesouhlasil. Když jsem předevčírem viděl, jak se k sobě oba muži blíží, na chvíli jsem přemýšlel, zda by třeba Vedral nemohl být v té scéně zády - našli bychom nějakého komparsistu a oblékli ho do stejného roláku.../směje se/. Ale nakonec jsem prudce vyrazil a snažil se setkání zabránit. Skočil jsem po Vedralovi a zatlačoval ho k zemi. Báł jsem se, abych mu něco neudělal, a zároveň mi bylo nepříjemné, že mě považuje za nějakého místního pobudu. Proto jsem při útoku zároveň vykřikoval FILM FILM, aby Vedral pochopil, že jsem od filmu a snažím se zachránit fabuli příběhu. Nepodařilo se.

KŠ: Která další setkání se kterými lidmi plánujete?

TD: Jsem liberál - v politickém spektru byste mě našli sice napravo, ale s dýní - a ještě ke všemu kosmopolita. To je špatně položená otázka. Zeptejte se raději: Kterí lidé se chtějí setkat se mnou?

KŠ: Mimo našich redakčních spolupracovníků /Brejcha, Pavlovna, Bednárik, Petřík, Řihová, Vyskočil, Fischerová, Navrátil/ určité paní Mikešová, Lenka Láznovská, pan Houštěk, Petrovič, Kára - včetně jejich rodin, Trešl, správce Sokolovny, paní Černíková, Janek Císař, pan Hraše, Olda Kužilek, Luděk Richter, Zora Vondráčková, Helena, Hanka, Hrzánová s Holubem, Havel, Uhde, Vonnegut, Rajmont, Stanislavová, výletář, servírky z Radnice atd.

TD: Děkuju vám za rozhovor.

zaznamenal bl

PORADNA.

Milá Radko, je mi 57 let a v posledním období /61. - 64. Jiráskův Hronov/ již nedokážu opakovat herecký výkon několikrát za sebou. Moc mě to trápí a mé partnery též.

V. Z. z P.

Tento problém je ve vašem věku obvyklý. K hereckému výkonu již potřebujete větší soustředění, pohodu, stálou partnerku, se kterou vás dialog nebude stresovat. Do hry můžete také zapojit větší množství rekvizit - na tom se však s partnery raději domluvíte předem, ne všichni mají k divadelním rekvizitám příznivý postoj. A nebuďte na sebe tak náročný. I jeden výkon týdně je ve vašem věku pěkný úspěch.

Pokud byste chtěl radu podrobnější, přijďte do ordinace, kde se vám kromě mne může věnovat naše specialista z bylinné poradny a odborník na problémy, dr. Vladimír Just.

Vaše Radka

OCHOTNICKÁ PORADNA

telefon: 060912+... (dvojčíslí zvoleného tématu)

Kvalifikované odpovědi na vaše amatérské problémy.

11 O čem se nemluví	18 Je partnerka důležitá?
12 Nedostatek motivace	19 Divadlo jednoho herce.
13 Náznaková dekorace.	20 Přehled národních přehlídek a festivalů
14 Potíže s výslovností.	21 Ochotnické kroužky s celonočním provozem.
15 Jak zvýšit vaše prožitky.	22 Jak poznat rizikového režiséra.
16 Pozdní příchody do zkoušek.	23 Jak poznat rizikového partnera.
17 Předčasné příchody do zkoušek	24 Hry.

Schváleno divadelním ústavem v Praze

Telefonní poplatek je 5,25 Kč za 15 sekund

Na noční procházce hronovským parkem mě kousl roháč. Nemůže to zanechat trvalé následky? Mívám občas vidění.

Jiřík T., Poříčí

V dotazu bohužel neuvádíte místo ani hodinu kousnutí. Bylo-li to v blízkosti Jiráskova rodného domku pod duby, je velmi pravděpodobné, že se jedná o druh Roháč Jan, který je, obávám se, pro slabší jedince značně nebezpečný. V entomologické literatuře bývá označován jako "had z ráje", ale naleznete ho také pod lidovým názvem Tyl. Letošní horké a suché léto je příčinou výskytu obzvláště silných jedinců, jejichž kousnutí způsobuje horečnaté stavy a poruchu motorického systému, jež se navenek projevuje silným puzením k divadlu. Uleví vám pobyt v chladném prostředí hlediště Jiráskova divadla, zkuste i Slávii. Velmi pravděpodobně budete pocíťovat intenzivní touhu zasáhnout do předváděné inscenace, ale musíte se ovládnout. Nepoleví-li vaše potíže do konce prázdnin, pak mám pro vás jedinou radu: navštivte některého z členů místního divadelního souboru MAJ a ucházejte se o angažmá. Jistě naleznete soucit a pochopení. I ochotník je jen člověk, věřte mi. A vám už toho mnoho nezbyvá. Průvodcem pro zbývajících měsíce vašeho života nechť je odborná terapeutická příručka Jiříkovo vidění /Tyl, J.K., vydala Dilia 1959/. Poznámka: používejte až od druhého dějství. A necourejte v noci po parku.

Mgr. PhDr. R.Hr.Ph

Množí se mi tu na stole vaše dopisy. Pokusím se odpovědět mnohým z vás najednou. Téma: drzost.

Drzost, jako jiné procesy, má vzorec. Jak víte, drzost je druh energie, který je původně odmocninou hry minus lenora /popřípadě letargie/, to celé krát X. X je konstanta - v případě drzosti odvislá od situace: záleží na tom, kdo a jak moc vám "zvedne mandle".

Zastavme se na chvíli u příbuznosti, resp. závislosti drzosti na hře. Drzost může /finálně/ ublížit, ale nejprve je krotká, svobodná, uvolňuje se nenásilně a nechce nikoho poškodit. Kdybychom měli graf, je drzost dost dlouhou dobu nezávislá na čemkoliv ostatním. Charakter má obranný, proto tzv. Veronská tabulka vůbec nepočítá drzost mezi útočné stavy. V mnoha základních projevech drzost dokonce splývá s hrou a je od ní těžko k rozeznání. Rozlišení je možné statutární cestou, stěžkou. Rozhoduje statut - amatér nebo profesionál. Bylo zjištěno - a to je zajímavé - že i otrlý amatér dokáže být nekonečně drzý, stejně jako profesionál, protože ta řada nekonečí statutární revisí - proboha - vždyť vesmír je nekonečný a někdy se ty kategorie tak dokonale /drze/ kryjí, že než zjistíme která je která, ony se nám křížem prohodí - transcendentují - a pak už je nerozeznáme nikdy.

A potom - končí století - profesionálové jsou skutečně drzí.

Vaše Blanka

ČTENÁŘI NÁM PIŠÍ:

ODPOVĚDI Renaty Vordové na kontrolní otázky revisní komise skupiny JIRÁSEK V/94.

My a vy to.

Vy.

My.

To, co my.

To, co vy.

To, co Vy.

Vy a My.

To, co je nečitelné pro nás /pro vás?/.

Ano.

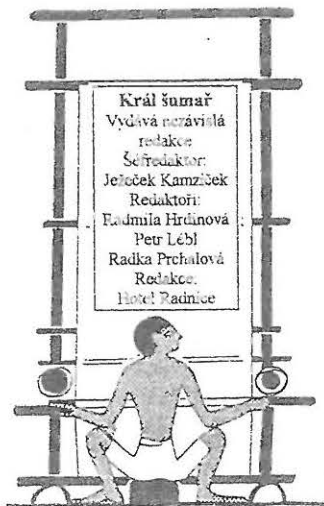
Vy a my.

Kontrolní otázky Naivně poetického divadla PANU bl:

Kdo jsme Kubišová?

Kdo jsem Lisa Minelli?

Je sestra Milena podobná Monice Vitti?

Král šumář
Vydává nezávislá
redakce
Šéfredaktor:
Jelíček Kamžiček
Redaktoři:
Radmila Hrdinová
Petr Lébl
Radka Prehalová
Redakce:
Hotel Radnice

